

ваше една мечка. Криво гледанъ отъ чорбаджиитѣ, които се довѣрявахъ на Янелията хекеминъ, той бѣше твърдѣ обиченъ на младежитѣ за своя весель откровенъ нравъ и распаленъ патриотизмъ. Той бѣше винаги първъ въ дружески увеселения и комитетски съзаклятия, и на тия двѣ занятия посвещаваше всичкото си врѣме. Той не бѣше излѣзълъ изъ никое медицинско училище, но младежитѣ за да го турятъ по-високо отъ грѣка хекеминъ кичехъ го съ титлата докторъ, а той не намираше за нужно да протестира противъ тая клевета. Колкото за лѣчението на болнитѣ си, той ги оставяше на двата си прѣдани помощника: здравия климатъ на тоя балкански край, и природата. По тая причина той рѣдко прибѣгваше до фармакопееята си, на която и не разбираше латинскитѣ, и сичката му аптека се сбираше на една поличка. Не е чудно, че по тоя начинъ той скоро успѣ да подлѣе вода на противника си.

Соколовъ бѣше домашенъ докторъ на Марка и идеше да навиди Асенча.

Другиятъ гостъ бѣше Иванчо Йотата*). Той, като добръ съсѣдъ, идеше да поразговори и успокои бай Марка. Нѣколко минути разговорътъ се въртѣше сѣ върху тозъ вечершното приключение и Иванчо твърдѣ краснорѣчиво описваше своитѣ впечатления и безпокойства.

— Та ви казвамъ, продължаваше Йотата, че тъємо кога наша Лала дигна трапезата и прочия, азъ зачухъ крамолическа пропаганда у Васъ, бай

*) Това лице, както и Хаджи Симонъ, Мичо Бейзадето, Господинъ Фратю, Поль Ставри и Мунчо, които ще се срѣщнатъ по-нататъкъ въ романа, авторътъ е вече леко скициралъ въ повѣстѣта си *Чичовци*, написана на 1884 год. Дѣйствието и въ двѣтъ произведения се разыгрва въ сѣщата мѣстность на Южна България — Бѣла-Черква.